

Είμαι μέσα στο μετρό και μια έγκυος γυναίκα μπαίνει μέσα στο βαγόνι. Κάποιοι από τους συνεπιβάτες έχουν κλείσει τα μάτια και παίρνουν έναν υπνάκο, κουρασμένοι προφανώς. Κάποιοι άλλοι κοιτάζουν από το παράθυρο και η σκέψη τους τρέχει εκεί ακριβώς που θα ήθελε να είναι και όχι εκεί που βρίσκονται εκείνη τη στιγμή. Και είναι και κάποιοι ακόμη, απορροφημένοι, που ακούν μουσική με τα ακουστικά στα αυτιά, που διαβάζουν, που στέλνουν μηνύματα, όντας σε έναν άλλο κόσμο, διαφορετικό από αυτόν στον οποίο εξελίσσεται η στιγμή τους, η στιγμή μας.

Μέσα στον αυτισμό του καθενός, ένας κοινός τόπος, μια κοινή στιγμή, μια κοινή συνάντηση. Και όλα συμβαίνουν παράλληλα και όλα συμβαίνουν για όλους και αφορούν όλους.

Οι ήχοι του μετρό συνεχίζουν, όπως συνεχίζει να παραμένει όρθια και η έγκυος γυναίκα.

Ξαφνικά η φωνή μιας ηλικιωμένης κυρίας συνεφέρνει τον κόσμο που φαίνεται να «απουσιάζει» από τη σκηνή. «Μια θέση για την κυρία επιτέλους».

Ξύπνησε σε ορισμένους η αντίληψη και η συνείδηση του τι γίνεται. Και ήταν αρκετοί αυτοί που σηκώθηκαν. Δεν το αντιλήφθηκαν από μόνοι τους, αλλά έκαναν την κίνηση.

Υπήρξαμε βέβαια και οι αδιάφοροι, οι βολεμένοι, οι ανέγγιχτοι, που ούτε θέση δώσαμε ούτε και σημασία, απλά βάλαμε μια ακόμη εικόνα στο ευρύτερο πλαίσιο.

Είναι κάτι που με απασχολεί τελευταία, πώς δηλαδή οι εικόνες, οι ήχοι, οι λέξεις, χωρίς επεξεργασία, χωρίς ιστορία, χωρίς να γεννούν αισθήματα, βρίσκουν θέση σχεδόν αυτόματα στο πλαίσιο της ζωής μας. Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που αντέχουν, αγωνιούν, και δεν έχουν ευνοηθεί ακόμη οι αισθήσεις τους. Αυτοί που επεξεργάζονται τις εικόνες και με τη φωνή ή την πράξη κάνουν ένα βήμα παρακάτω. Όμως η διαδικασία αυτή έχει και κάποιο κόστος. Η αγρυπνία θέλει αντοχές, κίνητρο, όραμα. Τι γίνεται λοιπόν σήμερα; Έχουμε πάψει να κινούμαστε και να ονειρευόμαστε; όλα περιστρέφονται γύρω από τον εγωκεντρικό μας κόσμο, που έχει μεγαλώσει τόσο πολύ που πια δεν χωράει τίποτα και κανέναν και μπορεί να λειτουργεί ανεξάρτητα από το σύνολο;

Ίσως πάλι να είναι μόνον η στιγμή. Μια στιγμή και μια φωνή. Μέσα στη ζάλη της καθημερινότητας ίσως να φτάνει αυτό, να μπορείς να σταθείς για μια στιγμή και να ακούσεις τη φωνή του άλλου. Φτάνει να αντέχεις.